

Chương 13

Học Cách Yêu Bản Thân

Tết Nguyên Đán đã đến, cuốn sách cuộc đời lại sang một trang mới. Tôi đã hai mươi chín tuổi rồi, cứ nghe đến điều này lại chỉ muốn tìm một xó xỉnh nào đấy ngồi tự kỷ, không biết năm tuổi cuối cùng mà có chữ số hai đứng đầu này có trôi qua như ý nguyện hay không.

Những lời căn nhắc của mẹ so với năm ngoái còn mãnh liệt hơn, cũng thường xuyên hơn, hiển nhiên là bà đã sốt ruột lắm rồi.

Cũng phải, nhà nào có con gái ở tuổi này mà còn chưa gả đi được chẳng đứng ngồi không yên.

Mới qua Tết, nhân viên của công ty còn chưa đi đủ, đa số mọi người còn đang chìm đắm trong bầu không khí ấm áp của những ngày đầu xuân. Ngay cả Trương Đình cũng tìm cơ để xin nghỉ thêm một tuần, ở nhà vui chơi hưởng thụ. Chỉ có mình tôi chẳng tìm được lý do gì, đành phải ngoan ngoãn đi làm, bị ông chủ tư bản hung hăng đàn áp.

Hôm nay, đã qua giờ tan làm, cuối cùng tôi cũng làm xong mấy việc sắp giao rồi mới chậm chậm đi xuống lầu. Đối với tôi, về sớm hay về muộn cũng chẳng có gì khác biệt.

Vừa ra đến cửa, tôi lại vô tình nhìn thấy Chung Tuấn Hải.

“Cậu tìm tôi à?” Tôi vẫn không dám tin, cậu ta rất ít khi xuất hiện trên “địa bàn” của chúng tôi.

“Đương nhiên rồi.” Cậu ta thờ ơ đáp.

“Chẳng phải cậu chỉ cần gọi điện là được rồi sao? Lại còn phải đến tận đây để đợi, đầu cậu bị úng nước rồi phải không?” Tôi lại chế giễu cậu ta theo thói quen.

Cậu ta chỉ nheo mắt nhìn tôi mà không thèm đáp lại.

Tôi bỗng cảm thấy bất an. “Có phải Tiểu Tịnh xảy ra chuyện gì không?”

Qua Tết, Ôn Tịnh đã đi Thâm Quyển, vì chuyện này mà tôi không thể tha thứ cho cậu ta. Mặc dù người ta vẫn nói chuyện tình cảm thì không thể miễn cưỡng nhưng tôi vẫn thấy không thoải mái, dù sao cũng vì cậu ta nên mới xảy ra chuyện này.

Cậu ta dờ khóc dờ cười nhìn tôi. “Tần Tú Nghiên, kết cấu bộ não của cậu rất phức tạp làm sao vậy? Tại sao lần nào cậu cũng nghĩ ra mấy chuyện kỳ quái thế?”

Tôi thờ phờ phào nhẹ nhõm, không có chuyện gì thì tốt rồi. Sau đó chẳng muốn nhiều lời với cậu ta, tôi vừa đi ra ngoài vừa hỏi: “Nói đi, rốt cuộc cậu đến đây là có việc gì?”

“Đưa cậu đến một nơi.” Cậu ta nói phía sau lưng tôi.

“Xin lỗi, tôi không rảnh. Tôi đã đồng ý với mẹ sẽ về nhà ăn cơm tối rồi.” Tôi kiên quyết cự tuyệt.

Chung Tuấn Hải nhẹ nhàng nói: “Tớ đã nói với mẹ cậu rồi, bà vui mừng còn chẳng kịp ấy chứ.”

Tôi bỗng sinh nghi, dừng bước, hỏi cậu ta: “Hai người định làm gì?”

Ánh mắt cậu ta có chút kỳ quái, khoe miệng để lộ một nét cười ranh mãnh. “Tớ đưa cậu đi xem mặt.”

Tôi bỗng cảm thấy đầu choáng mắt hoa, cố gắng định thần, nói: “Chung Tuấn Hải, nghe tôi nói đây này: Cậu không thích hợp để làm ông mai bà mối đâu. Nếu có thời gian thì làm rõ ràng chuyện giữa cậu và Ôn Tịnh đi rồi hãy nói.”

Tôi thờ phờ, mặc kệ cậu ta rồi cứ thế bước đi, không ngờ cậu ta còn mang lời của mẹ tôi ra để gây chuyện, nhưng hai người họ lôi tôi ra làm cái gì chứ, coi tôi là con rối chắc? Tôi chán nản, cũng chẳng muốn cậu ta lo chuyện đại sự cả đời của tôi.

Đi ra đến cổng, vì không đề phòng nên tôi bị Chung Tuấn Hải bắt vào trong xe như kiểu chim ưng bắt gà con, bao nhiêu sự tự tôn của phụ nữ đã mất hết cả rồi.

Tôi tức giận, lại còn bị ngã vào trong xe, không kịp được hét lên: “Cậu đứng là đồ thổ phỉ. Chuyện của tôi không cần cậu quan tâm!”

Hôm nay đúng là đen đủi, tự nhiên lại đụng phải một vật cản đường, hay là vì đầu năm tôi không nghe lời mẹ đi chùa thắp hương?

Tôi chẳng để ý đến cái gì khác, chỉ cố đẩy cửa xe để ra ngoài. Mặc dù đã qua giờ tan làm, người đi lại không nhiều nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có, chí ít thì cũng có mấy bảo vệ đang hứng thú xem kịch ở phía bên này.

Chung Tuấn Hải canh cửa xe, ngăn không cho tôi ra, nói với giọng uy hiếp: “Cậu thử ra xem nào!”

“Cậu có thể giữ tôi sao?” Tôi dùng sức để cạy tay cậu ta đang chống trên thân xe. Tôi làm tạp vụ ngân ấy năm, tiếp xúc với đủ các hạng người, người giáo hoạt đến mấy cũng không sợ, chẳng lẽ tôi lại phải sợ cậu ta? Vậy mà cậu ta còn dám chơi trò bắt cóc với tôi!

Hai người cứ thế giằng co cánh cửa xe. Dù sao tôi cũng là phụ nữ, sức lực kém hơn một chút, lúc đó cả người đã bị cậu ta ôm chặt, không thể động đậy, nhất thời máu nóng trào lên, cái thói hay đánh nhau hồi nhỏ lại trở dậy, tôi chẳng nghĩ ngợi gì đã nhằm tay cậu ta mà cắn.

Cậu ta không hề buông lỏng cánh tay, cũng chẳng kêu tiếng nào, cứ để mặc cho tôi cắn.

Tôi bất ngờ nhả ra, nhìn trân trân vào một vòng vết răng cắn trên cổ tay của Chung Tuấn Hải, cũng may mà chưa chảy máu.

Hôm nay tôi làm sao thế này? Phản ứng quyết liệt như vậy, dường như người vừa gây chuyện không phải là tôi, hoặc là... bị ma nhập.

Ngẩng đầu nhìn Chung Tuấn Hải, cặp mắt trong veo lặng lẽ nhìn tôi chăm chú, trong mắt thoáng qua một tia đau lòng. Tôi nhất thời cảm thấy mơ hồ. Cậu ta như vậy là vì ai? Vì tôi? Vì Ôn Tịnh? Hay là vì chính bản thân cậu ta?

“Cậu làm loạn đủ chưa?” Giọng nói của cậu ta khàn khàn, so với trước đây có chút không giống, dường như dễ nghe hơn, không biết bây giờ mà đi hát thì có phải cậu ta sẽ hát hay hơn không?

Tôi thu tay về, lùi lại ngồi ngay ngắn, cảm thấy có chút bất lực.

Chung Tuấn Hải im lặng một lúc lâu mới đóng sập cánh cửa xe, đi vòng qua ngồi vào ghế lái, nhanh chóng khởi động xe rồi vội vàng rời khỏi đó.

Tôi chẳng muốn nói điều gì cả, cũng chẳng muốn hỏi chuyện gì, trong lòng ngập tràn cảm giác chán nản và cả ngạc nhiên, bởi vì vừa rồi là một màn rất kỳ lạ, bất luận là hành động của cậu ta hay là phản ứng của tôi, chẳng phải đều rất kỳ lạ sao? Dường như trong sâu thẳm tâm hồn mỗi người đều có một phần tính ác, dù đã cách bao nhiêu năm như thế, trải qua trăm sông ngàn núi nên bị ẩn giấu sau một lớp vỏ bọc hào nhoáng, lịch sự, lúc này bỗng hung hăng trở dậy.

Tự nhiên tôi lại cắn cậu ta!

Cũng chẳng biết đã đi được bao lâu, chiếc xe dừng lại trước một khách sạn.

“Chúng ta đi ăn cơm trước đã.” Cậu ta giải thích ngắn gọn, sau đó đẩy cửa xe.

Tôi ngoan ngoãn một cách khác thường, đi theo cậu ta lên tầng ba, dù sao cũng chẳng đánh lại được. Khi cậu ta ngang ngược như vậy, khí thế rõ ràng áp đảo tôi một bậc. Cũng may mà chắc chắn tôi sẽ không bị cậu ta bán đi, về điều này thì tôi rất có lòng tin, nếu không, mẹ tôi cũng chẳng dễ bị qua mặt đến vậy.

Cậu ta gọi mấy món thường ngày vẫn ăn, đều là những món thanh đạm mà tôi thích.

Khi bắt đầu ăn, hai chúng tôi đều thu lại sự lúng túng, trở về với những lễ nghĩa, phép lịch sự mà thường ngày phải có, như thể vừa rồi chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

“Bầu không khí ở nơi này thực sự rất tuyệt.” Tôi nhìn bốn phía xung quanh rồi đưa ra một lời bình vô thưởng vô phạt.

“Ừ, cũng được, món ăn Hàng Châu ở đây rất ngon, cậu ăn thử xem.” Cậu ta cười, nói thêm.

“Ăn xong chúng ta sẽ đi đâu?” Tôi gần như hỏi với giọng siểm nịnh.

“Ồ, hôm nay tớ có buổi tụ tập ở một quán bar phía tây thành phố, đều là bạn học của tớ trước đây. Có mấy anh chàng rất được, cậu có thể tiếp xúc làm quen xem sao.” Cậu ta nói rồi uống một hơi cạn chén trà ở bên cạnh.

“Ồ!” Tôi ra chiều suy nghĩ nghiêm túc, sau đó thành khẩn nói. “Chắc mẹ tôi cũng đã nói cho cậu biết điều kiện chọn chồng của tôi rồi, nếu không có người phù hợp thì tôi sẽ không đi đâu, khi đó đỡ phải lúng túng.”

Ánh mắt cậu ta nhìn tôi thoáng lay động. “Chắc chắn là có, lúc đó tớ sẽ giới thiệu cho cậu, rồi cậu hãy tự xem nên làm thế nào.”

Tôi trầm mặc.

“Đừng căng thẳng, bọn tớ thường xuyên có những buổi tụ tập như thế này, hơn nữa tớ cũng không nói với ai là cậu đến đây để kiểm đức lang quân.”

Tôi cười. “Thế thì tốt!”

Sau khi ăn xong mấy miếng hoa quả, tôi rút một tờ khăn giấy lau miệng, rất hào sảng quay về phía cậu ta, vẫy tay. “Chúng ta đi thôi!”

Có lẽ biểu hiện của tôi hơi nhiệt tình quá, Chung Tuấn Hải bỗng chần chừ rồi mới chậm rãi đứng dậy.

Chiếc xe lạng lẽ chạy trên đường lớn. Xe của cậu ta rất tốt, ngồi trong xe không hề nghe thấy tạp âm, cũng chỉ hơi lắc lư, hễ lên xe là tôi thường buồn ngủ. Chỉ có điều tối nay không giống mọi khi, mắt tôi chẳng thể nhắm lại được, như một con cua lúc nào cũng sẵn sàng nghênh chiến.

Khi sắp đến quán bar, tốc độ của chiếc xe rõ ràng giảm hẳn.

Chung Tuấn Hải chậm rãi nói: “Nếu cậu cảm thấy miễn cưỡng thì chúng ta sẽ không đi nữa.”

Ngọn lửa tức giận trong tôi vừa mới tan biến nay lại bùng lên. Tôi hung hăng hỏi: “Cậu có ý gì vậy? Muốn trêu tôi phải không?”

Chiếc xe đột ngột dừng lại, đỗ ở một góc phố yên tĩnh Chung Tuấn Hải quay người về phía tôi. Nhờ có ánh đèn đường, tôi nhìn thấy cậu ta không còn vẻ cười đùa cợt nhả của ngày thường nữa, thay vào đó là sự nghiêm túc, đứng đắn. Cặp mắt trong veo sáng lấp lánh, dường như có thể nhìn thấu những tâm sự trong lòng tôi. Bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp của cậu ta, nhưng tôi lại cảm thấy hoàn toàn xa lạ.

“Tú Nghiên, nói cho tớ biết, có phải trong lòng cậu đã có hình bóng của một người? Anh ta luôn ràng buộc cậu, khiến cậu bao nhiêu năm nay vẫn chẳng thể cất bước?”

“Cái gì cơ?” Tôi không phản ứng lại, tôi thừa nhận bản thân mình chậm chạp, nhất là đối với chuyện tình cảm thì càng không muốn nói đến.

Cậu ta chậm rãi nói ra ba chữ: “Vệ Lê Quân... Có đúng không?”

Trái tim tôi như bị một quả bom làm cho nổ tan tành.

Tôi luôn cho rằng ba chữ này chẳng thể làm tôi bị tổn thương được nữa, nhưng trong những tình huống không có chút phòng bị như thế này, ngay cả những đau thương trong quá khứ cũng có lực sát thương rất lớn. Ba chữ đó dường như đã trở thành một tấm bia lớn chắn giữa cuộc đời tôi khi tôi gần đến ba mươi tuổi, khó có thể vượt qua được, lúc nào cũng sừng sững trước mặt tôi, nhắc nhở tôi từng có những nỗi đau đớn và thất bại, khiến tôi không thể nhìn thấy ánh mặt trời...

Cho đến tận hôm nay, tôi vẫn không thể phân biệt rõ ràng, rốt cuộc hồi đó quá sâu đậm hay là vết thương lòng quá sâu nên tận bây giờ tôi vẫn nhớ mãi không quên.

Mặt tôi tái mét, quay lại nhìn Chung Tuấn Hải, thì ra cậu ta biết tất cả. Nhưng tôi cũng không muốn hỏi tại sao cậu ta lại biết những chuyện này, điều đó đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

“Đưa tôi về nhà đi!” Tôi tựa vào lưng ghế, chẳng còn chút sức lực.

Chung Tuấn Hải chẳng hề động đậy. Cậu ta không nhìn tôi, ánh mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe, dưới ánh đèn mờ mờ, cậu ta im lặng trong chốc lát.

“Tú Nghiên, cậu có biết tại sao hôm nay tớ nhất định kéo cậu đi ra ngoài như thế này không?” Giọng nói của cậu ta lại vang lên, nhưng đã hòa hoãn hơn nhiều. “Tớ muốn cậu thoát khỏi sự đau khổ đó, nhưng cậu lại chôn mình trong đó quá lâu, quá sâu. Cậu luôn nói chẳng ai muốn cậu, nhưng cậu có bao giờ tự hỏi bản thân mình, cậu đã từng để ai vào trong mắt hay chưa?”

Tôi bỗng giật mình, vấn đề này tôi đã từng đặt tay lên ngực để tự hỏi lòng mình, nhưng chẳng bao giờ có câu trả lời.

“Cuộc đời mỗi con người ngắn lắm, chỉ có mấy chục năm thôi, cậu sẽ gặp một vài người, cũng sẽ bắt đầu dĩ phải rời xa vài người, nếu cảm lấy được, buông ra được thì cậu mới có thể là chính mình. Cậu nhìn cậu bây giờ đi, với người khác thì bề ngoài cậu mồm mép tép nháy, miệng lưỡi trơn tru nhưng trong lòng cậu lại cự tuyệt người ta, cách xa cả ngàn dặm. Sự đau khổ một cách cố chấp đó không đáng để cậu quý trọng như vậy. Thời gian đã trôi qua mà cậu không hề biết, có thấy bản thân rất ngốc nghếch không?”

Dường như bị nói trúng nỗi lòng, tôi nhất thời im lặng.

Tôi thừa nhận cậu ta nói cũng đúng. Những chuyện này bản thân tôi đều biết rõ, nhưng lúc này lại do một người khác nói ra, nên dường như còn bị chấn động mạnh hơn. Chỉ có điều tôi không ngờ cậu ta mà cũng có thể nói ra những câu như thế. Trong lòng tôi, Chung Tuấn Hải là người luôn nắm chắc phần thắng, lúc nào cũng bình chân như vại, chẳng bao giờ biết lo lắng.

Tôi bỗng phát hiện mũi mình cay cay, thậm chí buồn cho chính mình, tôi khẽ hít sâu một hơi, muốn nuốt cái sự mềm yếu ấy xuống nhưng đã không kịp nữa rồi. Trong không gian yên tĩnh đến lạ thường, mỗi tiếng động của tôi đều không thoát khỏi tai cậu ta. Trong ánh đèn mờ mờ, cậu ta quay sang nhìn tôi, thở dài rồi thốt ra một câu cuối cùng: “Con người đầu tiên phải học cách yêu chính thì mới có thể yêu người khác được.”

Cuối cùng tôi cũng đáp lại, quay sang nhìn cậu ta, nói: “Vậy cậu, cậu đã làm được chưa?”

Trong lòng tôi chợt vụt qua hình ảnh cô gái thần bí mà Ôn Tịnh từng nói đến, không kìm được muốn nhân cơ hội này để gắng hỏi. Nếu chỉ có tôi bị ép phải thể hiện bộ mặt yếu đuối trước mặt cậu ta thì thật mà không công bằng.

Gương mặt của Chung Tuấn Hải vốn đang nghiêm túc, thoáng cái đã trở về gương mặt cười như cũ. “Đang nói chuyện của cậu, sao lại đá sang tớ rồi?”

Tôi không phục, nói: “Như thế thực sự rất không công bằng.”

Cậu ta liếc tôi, nói: “Trên thế giới này có rất nhiều chuyện không công bằng.”

“Những đạo lý này có phải cậu rút ra từ kinh nghiệm của bản thân không?”
Tôi giả hoạt hỏi.

Cậu ta không kìm được bật cười, tay nắm thành nắm đấm, nói: “Cậu đừng có mơ moi được thông tin gì từ tớ, tớ không dễ bị dấn mũi vậy đâu!”

Tôi không khỏi cảm thấy tức giận, lùi về chỗ của mình, cúi đầu không nói tiếp.

Chung Tuấn Hải nhìn thẳng vào mắt tôi rồi cười, nói: “Cậu hãy lấy lại tinh thần đi, chúng ta đi tới quán bar, không xem mặt nữa, chỉ đến đó chơi thôi, chẳng mấy khi mẹ cậu cũng ủng hộ.”

Tôi phì cười một tiếng, trong lòng bỗng cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Ở bên cạnh Chung Tuấn Hải, muốn nghiêm túc cũng chẳng được. Cậu ta khi nhỏ đã là một đứa trẻ rất thú vị, bây giờ tôi mới phát hiện hóa ra cậu ta luôn như vậy.